

* * *

Ми пройшли не в обіймах зчеплені,
Ми пройшли і німі, й чужі,
Лиш помітила, наче в дзеркалі,
Свою душу в твоїй душі.

Тільки вгледів ти ледь розгублено
Під презирством тремтячих вій
Сірі очі у карій купелі –
Свою душу в душі моїй.

АНЕСТЕЗІЯ

Пали! – не палиш –
Палко без вина.
Полинеш в полум'я –
Поглине морок.
Засни: в безсонні
Миготіння сну –
Нутро твоє,
Занурене у норах.

Співай чи скигли –
Слів не оббереш,
Мов по́терті
Із одягу у скрині.
Все, що забулось,
Зайве не бентеж.
Життя без меж,
Межа безсмертя нині.

Заколісаю
поглядом блакить
І розіб'ю
на кришталеві куби –
Ні сліз, ні крові.

Справді, не болить.
В анестезії порятунок,
Любий.

ДЗЕРКАЛО

У дзеркалі мій двійник,
Реальніший він за мене.
Зі страдницьким зламом брів,
З хвостами кумедних слів
І оком блакитно-зеленим.
У дзеркалі мій двійник.

У дзеркалі – відчай мій.
Себе я втрачаю, так...
В кімнаті, мов світ, пустій
Кричить мені воля: «Стій!»
І душить невидець-страх...
У дзеркалі відчай мій.

І колеться-б'ється скло,
І колеться-б'ється світ.
З руки на підлогу – кров.
Мовчання мільярдами мов
У кожнім уламку пищить.
І колеться кляте скло.

Нарешті я вільна! Піт
Втираю з чола, зі скронець...
Та що це?! Дзеркальний лід
Лишив на підлозі слід –
Сто тисяч очей, долонь
Моїх... О дзеркальний світ!